

Pomladanska.

Kdo gre z mano v zelen gaj?

Radost tam izvira!

*Pesmi krasne kraljič Maj
na piščalko svira.*

*Kdor ne gre, ta dober ni,
pesmi lepih ne dobi!*

Kdo gre z mano na poljé?

Tam kraljica divna

*cvetke trosi, koder gre,
gleda v gnezda skrivna.*

*Kdor gre z mano, ptičk, cvetov
lahko vzame si domov!*

Kdo gre z mano pod nebo,

ko spe ptičke v gnezdi?

*S sveto svojo Bog rokó
zvezdo vžiga k zvezdi.*

*Pridi, kdor si Bogu zvest,
eno dam ti izmed zvezd!*

Nesi zvezdo si domov,

naj ti v sobi sveti!

*Gledal bodeš kras cvetov,
slišal ptičke peti.*

*Sad na vrtu izmed vej
prosi te: Utrži, jej! —*

Fran Žgur.

ENGELBERT GANGL:

Fantje od fare.

(Dalje.)

Grogec.

Grogec — hm! Tako-le za veliko pest ga je bilo. Morda malo več, ampak rokomalh bi ga lahko pobasal v malo obilnejšo vrečo, ako bi ga srečal kje za deveto goro.

Grogec pa bi bil rad velik, ah, velik, kar se da! Velik kakor zvonik, kakor dimnik, kakor hišna vrata ali pa vsaj kakor oče.

Kakor oče!

Pa gre Grogec, gre in obuje očetove škornje, obleče očetovo suknjo in očetov klobuk si povezne na glavo, da mu zdajci zdrči preko ušes, nosu in oči. In si misli: „Na vas grem! To me bodo gledali — velikana!“

A bilo je mnogo truda, preden se je pridrsal s težkimi škornji do hišnega praga. Temveč je bilo truda, ker mu je klobuk zakrival oči, da je videl pred sabo temo. I, seveda umejemo, da ni mogel videti niti praga niti zaprtih vrat, zato pa je butil z glavo ob vrata, da se mu je nekaj zablskalo pred nosom.

„Grogec, kar lepo ponižno postoj!“ si je mislil. Z desnico je potegnill klobuk z glave, z levico si je otipal nos, z zdravo pametjo pa je dejal: „Boljše je, da sem majhen in cel, nego da bi bil velik in razbit!“

In tako čaka še današnji dan, da leta lepo počasi dvigajo njegovo rast.

Hinek.

Hinek je bil ljubezniv otrok, snažen, reden in marljiv. Nikoli ni čakal, da bi ga ljubo solnce šele vsega pregrela na postelji. Bil je rano na nogah in je šel na vrt, kjer se je globoko priklonil, ko ga je obsijal solnčni žarek, pa mu je zaklical jutranje pozdravilo: „Dobro jutro, ljubo solnčece!“

Nobene stvari mu ni bilo treba ukazati dvakrat; kar je mogel, je storil takoj brez obotavljanja. Zato so ga tudi starši imeli radi prav od srca. Pa je tudi večkrat kak priboljšek padel v njegov žep; iz žepa seveda v roko, iz roke v usta — kakor je že navadna pot vseh dobrih reči.

Hinka pa so cenili tudi drugi ljudje, saj se je kmalu razvedelo po vasi, kake vrline dičijo dečka.

„Ko bi bil tudi naš tak kakor je Hinek!“ je govorila sosedka sosedu. Taka pohvala je bila največje veselje Hinkovim staršem.

Ivo.

Ivo ni bil deček, ki bi verjel samim besedam. O vsem se je hotel prepričati, vse je hotel videti na lastne oči, potlej je šele verjel, prej pa ne.

V sobi na mizi je mati snažila svetilnico. Lepa je bila. Nanjo se je dala povezniti krogla iz motnega stekla, da ni luč preveč motila oči.

„Kaj praviš, mama, ali bi se ta-le krogla ubila, ako bi jo vrgel ob tla?“ je vprašal Ivo mater.

„Kako to čudno izprašuješ,“ je odgovorila mati, „seveda bi se ubila; saj je iz stekla.“

V tem je v kuhinji na ognjišču začvrčalo. Kuhalo se je mleko, ki je vzkipelo in se pocedilo preko lončka na razgreto ognjišče.

Mati je popustila delo v sobi in je pohitela v kuhinjo, da odstavi lonček z mlekom. Ivo je mislil, da je sedaj najugodnejša prilika, ko se lahko prepriča, je li bi se steklena krogla res ubila, če jo vrže ob tla.

Prime kroglo in jo spusti na tla.

„Cink!“ je reklo — in krogle ni bilo več!

Debelo je pogledal Ivo in rekel z resnim glasom: „Glej, res! Krogla se je ubila! Kdo bi si mislil!“

(Dalje.)

Pomlad.

*Vsem drevescem veje
so ozelenele,
vse kali na polju
živo zabrstele.*

*Vetrčki premeški
so čez plan zaveli,
pa na krilih lahkih
k cvetkam so prispeli.*

*Radostno k sestricam
bratci so prispeli,
cvetje razklenili
vse so jim veselili . . .*

Zorislav.

